

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA VILÁGA

Visszatérés Pietrelcinába (1909-1916)

Pietrelcinai Pio atya egész élete telis-tele van jelentőségteljes eseményekkel, meghatározó időszakokkal, mind történeti és spirituális, mind pedig misztikus és próféta értelemben. Pio atya, saját szavaival élve, önmaga számára is rejtély volt. A valódi szentség aurája azonban szenvedésekkel teli életének minden percében körülragyogta őt, gyermekkorától kezdve egészen halála napjáig. Pio atya egyszerű, visszahúzódó, alázatos, teljesen Istennek szentelt élő férfiú volt, akinek mindennapjait misztikus jelenségek fényjelezték. Sokféle ember volt ő: különleges képességekkel rendelkező gyógyító, aki eljárásaiban mindig egyszerű és diszkrét maradt. Krisztus ügyének megszállott prófétája, akit csakúgy, mint sok-sok elődjét, számtalanszor megszegyénítettek, megaláztak, sanyargattak és üldöztek annak az egyháznak a képviselői is, amelyet ő még akkor is Anyjának ismert el, amikor az megfenyítette őt. Velejéig őszinte, szent ember volt, aki minden pillanatban Isten létezésére és szeretetére emlékeztette az emberiséget egy olyan évszázadban, amelyet olyan ideológiák uraltak, amelyek tagadni próbálták Isten létezését.

1909 és 1916 között már szerzetesként, ám a kolostortól távol, feletteseinek engedélyével szülőfalujába visszavonultan élt. Ezek az évek különös jelentőséggel bírnak Pio atya életében, hiszen ezek alatt vált igazán emberré, szerzetessé és misztikussá, amely értékek egész későbbi életét meghatározták. Ez az időszak Pio atya életének egy rövid, ám igen magas, mély értelmű és misztikus jelentéssel bíró periódusa volt.

Ma sem értjük igazán, mi is volt Pio atya hosszú pietrelcinai tartózkodásának valódi oka. Amit biztosan tudunk, az az, hogy felettesei azért küldték haza szülőfalujába, mert aggódtak gyenge egészségi állapota miatt, és azt remélték, az otthoni levegő meggyógyítja őt, így később újra visszatérhet majd a kolostori életbe.

A fiatal szerzetes „kolostori vándorlása” során, vagyis amikor a különböző kapucinus kolostorokat felkeresve az ott élő és oktató tudós barátoknál filozófiai és teológiai tanulmányokat folytatott, több alkalommal is élet-halál között lebegett. Az egyik ilyen kritikus pillanat 1907 őszén érkezett el, amikor édesapját, Grazio Forgionét is elhívták, és kérték, vigye haza beteg fiát, aki már két hete nem vesz ételt magához. Amikor édesapja megérkezett a kolostorba, Pio testvér megpróbált felkelni betegágyából, hogy üdvözlje hozzá siető apját, ám annyira gyenge volt, hogy csak két szerzetestestvér segítségével sikerült még felöltöznie is. Édesapja első osztályra szóló vonatjegyet váltott, hogy beteg fia valóban kényelmesen utazhasson. Miután Pietrelcina kicsiny vasútállomásán leszálltak a vonatról, kocsira ültek, amely elvitte őket néhány kilométernyire fekvő otthonukba. Amint a vasútállomást elhagyván elérték a falucska első házait, Pio testvér hirtelen és megmagyarázhatatlan módon visszanyerte minden erejét, és vidáman így szólt édesapjához: „Te menj csak előre. Én itt megállok és meglátogatom Felicita húgomat.”

A tizenöt napnyi koplalásnak és betegségnek immár semmi nyoma nem látszott Pio testvér szervezetén. A hazai levegő és környezet egyik pillanatról a

másikra, szinte csodával határos módon visszaadta neki a fizikai erőt és egészséget, amelyet a kolostori életben hosszabb időn keresztül soha nem élvezhetett.

Pio testvér egy rejtélyes, az orvosok számára is megmagyarázhatatlan betegségben szenvedett, amely sok szenvedést okozott neki. Talán tuberkulózis volt, ám az orvosi vizsgálatok eredményei és a hozzá hívott legnevesebb specialista szakvéleménye is mindig egy kissé ködösen fogalmazott erről. Későbbi élete során sem akad majd orvos, aki kielégítő diagnózist tudna adni rejtélyes betegségéről, amely minden alkalommal magától eltűnik, amint a fiatal barát szülőfalujának földjére lép. Egyetlen specialista sem tudott tehát magyarázatot adni rejtélyes betegségére. Maga Pio testvér is értetlenül állt a jelenség előtt. Néhány évvel később egy levelében így fogalmaz: „Betegségem okát én magam sem ismerem, ám imádattal csókolom meg a szent kezet, amely e bajjal sújtott.” Pio testvér rejtélyes betegsége minden bizonnyal számos különböző tényezőre vezethető vissza, mint például családi életére, mely szerint ebben az időben vált családja egyetlen felelős férfi tagjává, támaszává, amikor édesapja és testvérbátyja visszamentek Amerikába dolgozni. Ám a valódi ok leginkább az isteni gondviselés tervében keresendő, amely Pio testvért ezekben az években jövőbeli küldetésére készítette elő.

A tanulmányi körútja során végiglátogatott kapucinus kolostorokban tehát Pio testvér mindvégig nagyon törekény egészségi állapotban volt, gyakran gyötörte láz. Az orvosok, akik megvizsgálták, mind hörgőgyulladást vagy tüdőgyengeséget állapítottak meg nála, és egybehangzóan azt tanácsolták, töltsön minél több időt a szabad levegőn, és ha lehet, térjen vissza szülőföldjére. Előjárói tehát úgy határoztak, hazaküldik egy rövid időre, hogy a pietrelcinai levegőn, és a családi környezetben megerősödjön térhessen vissza a kolostori életbe. Pio testvér tehát kénytelen volt megszakítani teológiai tanulmányait, hogy hazautazzon Pietrelcinába, ahová 1909 májusában érkezett meg, teológiaprofesszora és mestere, San Marco in Lamis-i Ágoston atya kíséretében. Rövid megszakításokkal a faluban is maradt 1916 februárjáig.

Kapucinus előjáróinak reménye azonban nem teljesedett be maradéktalanul, hiszen Pio testvér törekény egészségi állapota gyökeresen nem javult, az őt kínzó rejtélyes betegség ugyanis hol nyomtalanul eltűnt, hol pedig újra előtört szervezetében. Gyakran volt láza, köhögés kínozza, és mellkasi fájdalmai is voltak. Ráadásul ez időben látása is romlani kezdett. A kapucinus előjárók aggódva figyelték a beteg barát sorsát: vajon milyen jövője lehet a kolostori életben egy ilyen komoly betegségben szenvedő szerzetesnek? Az előjárók megütközve gondolkodtak el azon, hogyan volt lehetséges az, hogy Pio testvér életéért egyik pillanatban még rettegniük kellett, majd ugyanilyen hirtelen felépült, később pedig, a legváratlanabb időben, betegsége újra visszatért. Gyomrában gyakran nem maradt meg semmiféle táplálék, csak az oltáriszentség. Néha valóban úgy tűnt, elillan belőle az élet. Akkor pedig távozzon el az élők közül saját családja körében, vélték a szerzetesek.

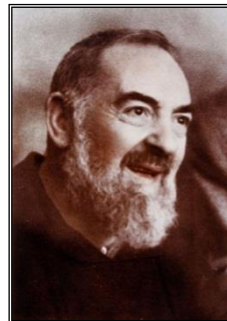
**DON GABRIELE AMORTH:
PIO ATYA, MIKÉNT ÉN ISMERTEM**

Több könyvet olvastam már Szent Pió atyáról, de ezt most egy pap írta, Don Gabriele Amorth atya, aki Pió atyának 26 éven keresztül lelki gyermeke volt. A két híres atya 1942-ben találkozott először. Általánosan kezdi az életrajzot, felemlegeti röviden azt a keveset, amit esetleg már mindenki ismer...

„Nem sokat tudunk Pió atya gyermekkoráról; annyit azonban igen, hogy megértjük, már gyerekként más, mint a többiek, olyasvalaki volt, akire vonatkozóan az Úr azonnal megmutatta rendkívüli terveit. A modern mentalitás ezt talán fanyalagva fogadja, mert szeret a szentekben hozzánk teljes mértékben hasonló személyeket látni, akik tele vannak hibákkal, akár még nagy elhajlásokkal is, aztán pedig követi aszkétikus útjait. Ne felejtjük el, hogy a szentek mindenekelőtt a kegyelem mesterművei, habár együttműködésük saját szabad választásukon múlik; ezért a követendő példamutatáson túl, olykor csodálnunk kell Isten csodálatos, teljességgel egyedi és megismételhetetlen terveit. A Jóistennek Pió atyával különleges tervei voltak; nem kell tehát azon csodálkoznunk, hogy kora ifjúságától rendkívüli eseményekkel kezdte felkészíteni őt ezekre”

Majd leír két nagyjelentőségű epizódot Pió atya kamaszkorából: Az első egy látomás, 15 éves kora körül történt, kevéssel a kapucinusokhoz való belépése előtt, amelyet a Szent többször is elmesélt, és beszámolt róla lelki vezetőjének, Agostino atyának írt levelében. Egy ragyogó alak kivezeti Francescót (a leendő Pió atyát) egy tágas mezőre, két embersereg között találja magát: az egyik oldalon nagyon szép emberek állnak hófehér ruhába öltözve; a másik oldalon ijesztő arcú emberek, feketébe öltözve, ezért árnyaknak látszanak. Azonnal egy ijesztő férfit lát közeledni, akinek a homloka a felhőket súrolta. Hiába tiltakozik, a ragyogó alak buzdítására meg kellett vívjon az óriással. Az összecsapás rettenetes volt, de egyenlőtlen harcban segítette Francescót a ragyogó alak, és az óriás vereséget szenvedett és menekülni kényszerült, magával rántva a csúnya emberek sokaságát, akik ordítva, átkozódva és kábultan menekültek. A másik oldali sokaság viszont öröm- és dicsőítő szavakban tört ki, amelyek annak a ragyogó alaknak szóltak, aki Francescót segítette a harcban. A személyiség leírhatatlan szépségű koronát helyezett Francescó fejére; majd levette róla, és azt mondta neki: Tartogatok számodra egy másik, még szebb koronát, ha harcolni fogsz ama óriás ellen. Mindig vissza fog térni, hogy rád támadjon, de te vívj meg vele bátran; én mindig melletted leszek, hogy sikerüljön mindig legyőznöd. Pió atya élete az ördög elleni állandó harc volt; a gonosz rátámadt az atyára és akadályozni próbálta a lelkek megmentésében.

A második epizód, amely kevéssel ezután történt, de szintén még a belépése előtt a kapucinusokhoz: Nehéz erről beszélni, mert ebben az esetben az atya mindig nagyon visszafogott volt. A lényegét több alkalommal elmondta és leírta, tudniillik hogy „igen nagy küldetés” van számára fenntartva. De soha nem akarta részletezni. „Egy igen nagy küldetés, mely csak előttem és előttem ismert”, írta egyik személyes imádságában. Könnyen elképzelhető, hogy jövőbeli apostolkodásra vonatkozóan tárult fel előtte valamilyen különleges dolog. Néhány jeltől következtek erre, például abból, milyen nagy kitartással kérte előljáróitól, hogy engedélyezzék számára a gyóntatói szolgálatát. (folytatás következik)

„Gyakorold a kis erényeket, amelyek saját kicsinységedhez illők: ilyen a türelem, a másokkal szembeni tolerancia, az alázat, a saját tökéletlenségünk által okozott szenvedések elviselése...”

Padre Pio
5/2.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (9.)

Az 1948-as látogatás után nem tudunk más személyes találkozásról, amely a két misztikus között történt volna. Annál is inkább, mert Karol atya római tanulmányai végétével visszatér hazájába, ahol fontos lelkipásztori munka vár rá. Tíz évvel Lengyelországba való visszatérése után, amikor Wojtyła atya a Jagelló Egyetem tanára, fiatalok lelki vezetését végzi, sőt még kirándulásaik alkalmával is velük tart, Pacelli pápa megbízásából levél érkezik Rómából, amelyben a fiatal lengyel atyát segédpüspökké nevezik ki. A kinevezés némileg váratlannak tűnhet, hiszen Karol Wojtyła ekkor még csupán 38 éves. Azonban nem más javasolta őt a Vatikánnak, mint Eugeniusz Baziak, Krakko érseke. 1958 júliusában tehát Karol atya tanítványaival töltött vakációját megszakítva Krakkoba utazik, és felkeresi az érseket. János Pál pápa később így emlékszik vissza erre az eseményre: „Másnap Krakkoba érkeztem, és nyomban felkerestem az érseket, akinek átadtam Wyszynski bíboros, Lengyelország primásának levelét, amely a kinevezésről szólt. Most is úgy emlékszem, mintha csak tegnap lett volna. Az érsek karon fogott, bevezetett az egyik terembe, ahol több más pap is várákozott, és ezt mondta: „Habemus papam”. A jövőbeni eseményeinek ismeretében kijelenthetjük, hogy szavai prófétai erővel bírtak.”

1962-ben, Baziak érsek halálát követően Wojtyła atyát káptalani helynökké nevezik ki, gyakorlatilag ő irányítja Krakko egyházkerületének ügyeit. Az 1962-es év különös jelentőséggel bír számunkra: a „csoda éve” lesz ez, annak a latin nyelvű levélváltásnak az éve, amikor is Karol atya Pio atyához fordul és segítségét kéri egy fontos kérdésben. Rómában ekkoriban XXIII. János pápa uralkodik, aki már eldöntötte, hogy összehívja a hatalmas jelentőségű II. Vatikáni Zsinatot. A zsinat munkájának kezdetét, melynek során az egész római katolikus egyház új arculatot nyer majd, 1962. október 11-re tűzik ki. Wojtyła atya immár püspök, következésképpen a zsinati atyák sorának tagja. Október 5-én vonatra száll tehát, és elindul az örök városba más lengyel paptársaival együtt, hogy részt vegyen a zsinat első ülészakájának munkájában...